

Cursiefje

Wensen voor een zomerkind

Na de felle regens van de vorige weken had zich achter in de weide een enorme plas gevormd die gretig bezocht werd door wilde eenden en ganzen. Ze peddelden rond, gaven hun vleugels en borstveren een grondige beurt, waggelden door het zompige gras om zich te gaan koesteren in de zeldzame zonnemomenten. Er waren ook veel kraaien en die zijn present gebleven. Ook als je ze niet ziet, hoor je ze wel krassen. Door hun complete zwartheid en hun akelige schreeuw zijn kraaien gegeerd in horrorverhalen. Voor mij niet gelaten. Maar wat me wel ergert, is de gulzigheid waarmee ze de voedersilo's plunderen. Die hangen daar in de eerste plaats voor kleine vogels. Maar de kraaien vinden altijd wel iets om zich met hun klauwen aan vast te klampen. De silo's zwiepen heen en weer onder hun gewicht, maar dat kan dit zwart gebroed niet deren. Heftig wiebelend schranzen ze erop los. Hun enige concurrenten zijn de eksters die net als zij, overal op en bij geraken om zich vol te proppen met brokjes van de vetbollen, of met pinda- en andere nootjes en zaden. Ik jaag ze weg wanneer ik ze zie. En moet dan lachen om hun schel schetterend protest. Eigenlijk kan ik niet kwaad op ze zijn, niet echt. Vooral niet op de jongkies. Dit jaar zijn ze met zes, allemaal uit het ei gekropen in het groot eksternest dat al jaren hoog en ruig in een berkenboom hangt. Ze zijn haast volgroeid maar nog altijd speels en vechtlustig. Ze dollen met elkaar op en boven de weide, voeren een schijngevecht uit, schelden elkaar luid krassend uit. Hoe kan een mens kwaad blijven op zo'n wildebrassen?

Hét grote vogelnieuws in mijn buurt is dat de zwaluwen terug zijn. Lang geleden zwierden ze rond en boven het huis, doken naar de beek om modder voor het metselwerk van hun nest op te halen en joegen insecten achterna. Bij een bevriende boer ging ik ieder voorjaar kijken naar de vijf, zes zwaluwnesten tegen de muren van zijn 'ouderwetse' stal. Je hoorde de jongen krijsen, zag hun opengesperde bekjes boven de rand van het nest. Het werd pas stil zodra een van de ouders hen rap-rap kwam voeren. Maar stallen werden steeds properder. Voor insecten was er weinig of niets meer te beleven en dus voor zwaluwen evenmin. Maar nu toch dit onverwachte weerzien? Houdt het verband met de zwermen vliegen die hier plots rond zoemen?

Vandaag is het bewolkt met wat zon. In de tuin is het druk: vlinders en bijen op en om de bloemen. Klimaatproblemen lijken hier onwezenlijk: als slecht nieuws van een andere planeet. De telefoon rinkelt: een goede vriendin meldt me blij dat ze oma is geworden van een derde kleindochter, een volbloed zomerkindje dus.

Wat kan ik deze kleine, nieuwe mens beter toewensen, dan dat ze omringd door veel liefde mag opgroeien in een vredevolle samenleving, met voor ieder mens een fijne plek om te wonen en gelukkig te zijn. Een wereld die ook vlinders en bijen gul verwelkomt. Een wereld van ravottende eksterjongen, van eekhoortjes die de klaargelegde pindanootjes komen opsmikkelen. Van een roodborstje dat je soms,

vanop een tak, door het keukenraam lijkt te bespieden. Van mezen die elkaar verdringen op de voedertafel. En van de egelmama die haar vier kleintjes de weg naar voedsel en water wijst. De wereld ook van kikkers met hun felle avondconcerten in de lente en met, wat later, hun dikkopjes die, o wonder, binnenkort ook kikkers zullen zijn. Een wereld waarin de linde bloeit en een laat-fluitende merel de eerste sterren begroet.

Mijn wens voor het zomerkind is eindeloos en reikt naar de eeuwigheid.

T.S.